

Ford Puma a Kuga jsou vozi kategorie SUV, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.

Ford Puma zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybridním pohonem.

Rezervujte si dvoudenní testovací jízdu na Ford skladem CZ.

Pořadujeme, aby přijaté opatření měla především sociálně podpůrný charakter.

Víc než přiznání abstraktního statusu umělce a umělyně.

Potřebujeme sociální zajištění, kterého jinak nejsme schopni dosáhnout.

Umělci a pracovníci v kulturních profesích bojují od ústojnější pracovní podmínky.

10 tisíce z nich se trvale potýkají z dopady chybějící legislativy, ale i s nízkými přími.

Vyřešit by to měl tak zvaný status umělce, na kterém teď pracuje ministerstvo kultury.

Český stáce k jeho přijetí zavázal v rámci národního plánu obnovy, který financuje Evropská unie.

Umělci ale varují, že návrh ministerstva je nedostateční a problémy lidí pracujících na volné noze v kultuře neřeší.

Jak by se prostředí pro kreativní a umělecké profese mělo zlepšit?

A proč v Česku chybí legislativa, která je běžnou normou ve většině zemí Evropské unie?

Je Pátek 23. června, tady Jelenka Kabrhelová a pětadesát devět.

Spravodějský podkást se znam správ.

Jonas Zboril, kulturní redaktor se znam správ. Aho, Jonasy.

Ahoj.

Jonasy, na uvod podme vysvětlit, jak vlastně v Česku umělci žijí.

Jak fungují lidé, kteří pracují v kulturních profesích?

Já se v dlouho přemýšlel, jak tohle pojmenovat.

Já myslím, že stačí možná jedno slovo.

Aniž bych chtěl být hned od začátku cynický nebo negativní.

Myslím si, že slovo, které dost podstatně popisuje život kulturních profesí, u nás je nejstota.

Ať už deo nejstotu výděleku, protože jeden měsíc můžete vydělávat spoustu peněz

za nějaký dokončený projekt, pak máte třeba půl roku pauzu,

protože prostě žádný další projekt se nechystá, nebo potřeje techoliku přemýšlet, než uděláte něco dalšího.

Je tam nejstota toho, co bude popráci.

To znamená, až se odsnete v duchodovém věku, co budete dělat

a kolik peněz budete mít na účtu.

Ale taky přichází nejstota pozranění, to se hodně týka třeba tanečníků

a jestli u nich funguje něco jako je pracovní úraz.

Takže vlastně opravdu trvala nejstota, je jak říkáš.

No tohle všechno by měl vyřešit takzvaný status umělce,

o kterém se teď živě je debatuje.

Jedná o něm i ministerstvo kultury, potažmo Česká vláda.

A je to vlastně právní institút,

který už funguje ve většině zemí Evropské unie.

Co to je, Junaši? Co je to status umělce?

Status umělce je opatřední, které má chápat specifickou situaci.

Umělců jakož to oboru, který se prostě nepodoba skoro žádné jiné práci.

Prostě není to žádná živnostenská činnost.

Může být, ale i od té živnostenské činnosti vzdalena.

A základy statusu umělce položilo UNESCO už někdy v roce 1980.

Tak možná, proto je to věc, která se implementovala ve většině statusu Evropy.

Už to UNESCO říkalo, že chce zlepšit sociální, ekonomické a další podmínky umělců,

že jim chce dávat možnosti dalšího vzdělávání,

lepší sociální zabezpečení, decentní pracovní podmínky a tak dál.

Při čemž je důležité, že UNESCO si dávalo pozor,

aby definovalo umělce a co je umělec, kdo je umělec.

Velmi, velmi volně, jo.

Takže UNESCO říká v podstatě, v mém volném překladu,

že umělec je jakýkoliv člověk, který tvoří a považuje své umění

za esenciální součást svého života.

To je fakt hodně volná definice, v níž není ani důležité,

jestli se tím uměním živíte, jestli vás fakt zaměstnává,

ale prostě podstatné, jestli ho považujete vy za důležit.

Ale vlastně tady ide rámcové o nějakou snahu

finančně stabilizovat kulturní profesionáli,

lidi, kteří pracují v různých kulturních od větvích

od, já nevím, spisovatelů přes osvětlovača,

až postřihače, až potřeba tanečnický,

kterí často musí jít kombinovat víc uvazku,

tak jak si to říkal v fúvoru.

Já to tak, a myslím si, že ještě důležité,

že tady opravdu nejdeme o finanční stránku věci,

protože ono to z vnějšku může vypadat,

že umělci se sebrali a teď chtějí postátu

strašně moc peněz, a myslím si, že tak to není.

Myslím si, že umělci v Česku,

a věřím tomu, že všude po Evropě, to vlastně do spodobný,

chtějí systematickosti, chtějí nějakou systematickou podporu,

a to se opravdu nemusí týka tenům peněz,

ale prostě toho, jak stát chápe,

že tady má určitý počet lidí,

v Česku je to, myslím, přes 200 tisíc lidí,

kterí potřebují něco jiného od toho státu,

než budou potřebují lidé na osoveče, například.

No a ty si změňoval, že teď se o tom vlastně mluví

v souvislosti s národním plánem obnovy,

ke kterému se zavázalo Česko, který financuje

Evropská unie zároveň,

ale tedy unesco definovalo první ráme

z toho statusu umělce už v 80. letech,

proč zatím v České republice tenhle institút chybí?

Ministerstvo jako takové tohle nějakým způsobem neargumentoval.

Pravděpodobné je, že ministerstvo kultury prostě není úplně silné ministerstvo, nemá moc politické síly a přině řečeno pravděpodobně ani není moc modernizované.

Nemá moc po nětí o tom, o kom se baví, když mluví o umělcích.

Když třeba ministerstvo kultury mělo za covidu řešit podporu pro umělce,

tak tu agendu muselo převzít ministerstvo průmyslu obchodu.

A ten program pro tu kulturu vytvořilo právě tohle ministerstvo.

I když vím, že na to ministerstvo jsou lidé, který se opravdu úprimě snaží

tu agendu posunout, nějaký dokončit, tak když byl na začátku června

ten manifest umělců za status umělce, tak v jednu chvíli, málo se o tom psalo,

se otevřilo okno ministerstvo kultury a z něho vykoukl nějaký zaměstnanec s trumpetou.

Zahrál na tu trumpetu, zatím co dolep se všechny rozčilovali

a byly nešťastní a mluvili o svých problémech, ten člověk na tu trumpetu prostě zahrál,

myslím, že to byl svatevní pochod, pak rozhodil beznadějně rukama

a zase zmizel.

A pro mě to bylo jak nějaké dělalní představení.

Desítky umělců protestovali

před budovou ministerstva kultury v Praze

požadují zakotvení statusu umělce

v připravovaném zákoně tak,

aby mohli získat státní podporu

v nemoci stáří nebo při nenadálem výpadku příjmu.

Ale říkám si, že je asi něco špatně,

když jako úspěšný a relativně známý

v pohlede zemi, mám menší sociální istoty

a mám mnohem větší pocit a nejen pocit

o hrožení, než když jsem se před více než

deseti lety živil v Hamburgu jako dělník.

Situace v Čichách je teď taková,

že se ilustrací užíví nějak důstojně

a relativně dobře

jenom lidi, který pracují pro komerční sektor,
hlavně teda v reklamě,
lidi, který třeba ilustrují knížky,
tak vopravdu, ale vopravdu držíou býdu znouzí.

Na budově ministerstva jsou transparenty,
na který je napsáno třeba z 21 000 zhrubého
nejdežit nebo 220 000 pracujících v kultuře
čeká na svoj status.

Hlavním problémem je podle demonstrantů
nejistota umělců, kteří nemají státní
podporu v nemoci, stáří nebo v případě
pýpadku přímu.

Za ministerstvo vystoupil ředitel seks
živého umění Milan Jemeček.

Vaše problémy není mám v plné štíře.

Dneska jsme si tady uvědomil,
že je to vlastně ještě daleko služitéjší,
než jak se mi to dosud jivelo.

Ministerstvo kultury vede v tůle chvíli Martin Baxa
z ODS a pod jeho vedením teď ministerstvo
tedy připravuje nějaký návrh,
jak by status umělce v České variantě
mohl vypadat.

Co víme o tom návrhu?

Promiň, že to tak říkám, mám pocit,
že nevíme skoro nic.

My tu šíme, že by to mohla být
jenom novellizace zákona 203
o podpořeně kterých druhů kultury,
kde by se prostě definovalo,
kdo je to umělec.

To je to, co jsme trochu řešili
v rámci toho uneska
a zároveň s tím
logicky na to navázáně by se vytvořil
registru umělců.

A tady už máme první problém,
protože definovat, kdo je umělec
může být velmi velmi těžké.

Umělec může být teda někdo,
kdo se tím čiví,
což ale znamená,
že nám odpadne obrovské množství umělců,
a už máme tady ten základní problém,

umělec přece není jenom ten, kdo se žíví,
vímem všichni moc dobře,
že umělci nejsou moc dobře placení,
a že se tím dost často neužíví.
Nebo to může být někdo,
kdo nějaké umělecké remeslo vystudoval,
ale pak tady budeme to se ochuzení
o spoustu, nevím, třeba herců,
kteří nevystudovali herectví, ale byly kuchaři,
ale přesto jsou naši nejoblivnější herci.
Takže nejsem si jistý,
jestli je úplně dobrý nápad,
aby se to takhle definovalo,
v něco podobného říkal i jako bakule,
který pomáhal připravit, takhle je to
legislativní podhoupí prostatus umělce
ešte za ministrování Lúbo míra.
Záhrálka a ten říkal, že se si myslí,
že právě na téhle definici toho,
kdo je umělec, to může celé strašně pohořet.
Já jsem si ptel na to,
jak by ten zákon měl vypadat
vrchného řiditele sekce živého umělá
na Nemečka z Ministerstvu,
takhle cituje, je potřeba
najít takové řešení, které bude
prosaditelné v současné,
ekonomicky nesnadné době.
To vlastně nic moc neříká,
jenom to říká, že to bude opravdu těžké.
Když bude tehti něco zradikálně podpořit
umělce, tak to bude velmi těžké,
ale abych byl trošku konkrétnější,
tak pan Nemeček psal taky, cituje,
je potřeba najít co nejvíce
společných bodů a na té se
soustředit. Realistická
varianta sníž pracujeme,
spočívá v hledání opatření,
která by vycházela z potřebnény
ohorženější skupiny. Tu budeme
definovat a je zjevné, že
představy jsou různé i v rámci
kulturní obce.

To jsou všechno hodně abstraktní formulace.
Ty už si tu nakousnou některé výhrady,
které se k tomu návrhu,
který zpracovává Ministerstvo kultury,
váží, jak si to zminěval, na začátku
Čeruna se v Praze sešli umělci
ide aktivní v kulturní svěřek
protestu proti tomu připravovanému návrhu,
tak co ze jejich strany zaznívá, jak by
si představoval ideální podobu toho zákona
o ní. A myslím, že například chtějí, aby
ten status umělce zahrnoval
i technické profese,
nebo třeba kulturní publicisty,
těmi kulturními profesemi máme
namysli z vukaré osvětlovače a tak dále
všechny tyhle ty neviditelné profese, které
v tom umění jsou hrozně důležité, bez nich
to umění nemohlo být, ale vůbec
nevím je jak moc s nimi ministerstvo
počítá. A pak chtějí
docela konkrétní věci, jako
třeba, teď budu citovat Anu Štičkovou
s asociácem malých nakladatelů, tam říkala,
že by poudle nidávalo smysl,
aby umělci měli snížené
nebo nulove odvody na sociální
a zrovetním pojištění v momentě, kde
nemají žádné příjme, jak už jsem říkal, to se stáva
docela často je to docela běžná Praxe
umělec prostě nefunguje
stejně jako osoboči podnikatel
nefunguje stejně jako zaměstnavatel
může mít jeden velký projekt
za dva roky, kterému vidělá
stejně jako já vidělám za pět let
ale pak prostě další
tři roky nebude mít takový projekt
další tři roky bude vidělávat velmi mál peněz
takže jedna z možností
která třeba funguje v Německu a kterou
ten kulturní se ktorou u nás skouší prosadit
je třeba sociální fond
speciálně pro umělce, který by

uměl pokryt třesně ty lety výpadky přijmů
a které u nich neznamenají, že se
flákají, neznamenají, že mají problémy
s pracovním morálkou a tak
prostě ten pracovní cyklusak vypadá
Já si tady dovolím udat vlastní zkušenost
ne protože bych chtěl strašně lobovat
za status umělce, ale protože mám
pocit, že tomu trochu rozumím, protože se vynuší
psaní ve volném čase po večerech píšu
a přesně takováhle situace se mi stala
nakladatelstvně oslovilo
a tím napíšu nějaký námět
já jsem ho napsal, trvalo mi to
zhruba rok a půl
a teď vlastně čekám, jestli mi to
nakladatelství odevzdá
snouvu, na které jsme se předběžně dohodli
a no, může vypadat naivní, že jsem si o tu
snouvu měl říct netka na začátku
a na druhou stranu takhle to umění
myslím, z velké části funguje
prostě to věc nějaké vnitřní vášně
je to věc nějaké důvěry
zároveň i nedůvěry
protože já si samozřejmě nedůvěřuji na tolik
abych věděl, že si o tu snouvu mám říct do předu
když jsem ještě napsal ani řádek
no ale pak musím počítat s tím,
že práce, na který jsem dělal rok a půl
může prostě
propadnout a nemusím za ní vidět ani korun
Pojďme u vás nějaké další konkrétní případy
ty mluvíš s mnoha lidmi, kteří jsou
aktivní v kulturních profesích
v kulturní svěře
dá se říct na nějaké možná konkrétní případu
kdo je na té současné situaci bití nejvíc
na kogo to dopadá
současné podoby nejvíc
Já si netroufám říct, že nějaký sektor
v tom umění, který je na tom nejhůř
myslím si, že všichni mají svoje nevýhody
ale třeba hodně

viditelný příběh, který teď
zvedl týdení k respect
je příběh režisera Jana Fritsche
Já si myslím, že je to asi nejvýznamnější
divadelný režiser
posledních několika let
na ho představení se pravidelně
scházejí strašně oslavné recenze
i u nás, v kulturní rubrice na seznamu
byly samé pochvalné recenze
a ten prostě říkal
na té manifestaci, na začátku
časná předministrace ten kultury, že vyhořelí
že aby se užíval v Praze
tak by musel připravit za sezonu
v představení, že to prostě reálně
není možné
a v tu chvíli, kdy jsem s ním mluvil
tak měl jsem pár dní za sebou
výběrové řízení na tramvajáka
takže náš nejslavnější režiser
možná skončit jako řídit tramvaje
protože už prostě nemůže vydržet
tu nestálost a nejistotu, která se
v tomhle oboru objevuje
a to je člověk, který byl
dlouho zaměstnancem národního divadla
A si mám fakt strach, jak ho co budu dělat
a za první a za druhý
to, protože si myslím, že
svojí práci můžu dělat
a říkám, že je skvělé, ale myslím, že to
není blbý
a vlastně to byl
velký psychický proces
jak by k tomu dle se dostat
a tak důfalo, že neskončím bohnit
Barbara Milerova, která
organizuje festival lustr
festival ilustrací
co jsem mluvila o tom, že si nedávno
spočítala, že na jedné knize pracovala
za 30 korun za hodinu
i za tohle se nedá žít, ani v Praze

ani vůbec nikde jinde v Čechách
a
nedá se tak žít vůbec nikde, protože
jeden dolar za hodinu vydělávají
za svojí práci lidi, který žijú
v Eslamech a Favellách v předtím světě
a zase bajme se o České ilustraci,
která má
světové méno
Tereza Dočkalova, hedečka mi napsela
Znístuje mě budoucnost
v tomhle obrů neexistuje žádná záruka
netuším s čeu budeme žít, až budeme
potřební. I Katerina Tučková
slavná spesovatelka mi psala,
k tomu že honoráře za napsané knihy
se vyplácejí zpětně po cítím, zřejmě
výpadek přímo kulipé, či o děti v přístích letech.
Katerina Tučková se nějak strašně
nestišovala, říkala, že její knihy
jsou vidilečné, ale i ona
se musí potíkat s tou nepravidelností
přijím, a samozřejmě
ano, všichni musíme mít nějakou fiskální zodpovědnost
ale
s nějakou podporu státu by to bylo
samozřejmě jednohožší.
To téma se dotýká nesporně mnoha
rovin, jednak je tu tedy ta
roviná, kterou řeší tyt ministerstvo kultury
právě v návaznosti na ten národní
plan obnovy, a to je tedy nějaký
rámeček, ve kterém by vůbec kulturní
profesem měli fungovat, ale možná je tu
iště nějaká nadmnožina,
jestli to řeknu správně, a to je
jakou váhu, jakou důležitost vůbec jako společnost
kulturé přikládáme, a jestli
pro nás akceptovatelné, aby lidé,
kteří produkují skvělá díla, která
reflektují život české společnosti
a vlastně nám ukazují nějakou
cestu, nebo možná nabízejí možnost
jakým způsobem rozumětomu, kde

se pohybujeme, tak jak jsou
ohodnocení za svou práci. Májo naši
česká společnost pohledu na
status umělce, ale teď nemyslím ten
zákoní. Myslím obecně na to, jakou
roli umění hraje ve společnosti
má v tom bez Česko jasno?
Myslím si, že to bude skoro až jako
terapeutický problém,
že to je prostě podobný problém
jako se ukázal třeba za covidu,
tohle bude znít trošku nadneseně
nebo jako, že to s tím nesou vysíjí, ale
v té době jsme umění považovali
za
nejlepší věc, která nastala, pamatí si
moc dobře zlastní zkušenosti, jak se
na Facebooku streamovala báslická
čteň a koukali na to desítky
tisíc lidí. A
slovenská veřejnoprávní televize přišla
jak je možné, že lidi zase baví
báslí, no protože jsou na tom tak
špatně, že potřebují umění
a uvědomili se, jak důležitá
věc stojí, díky covidu
pokud se nepletu, tak znikla třeba
streamovací platforma DIVADEL DRAMOX
a tak dál a spoustu
lidí se k umění vracilo
jak té kolektivní terapie
a na jednu jsme
zase zpátky u toho, že má existovat
pouze umění, které se na seby dokáže
vidět, ale takhle přece umění nefunguje
ani my, my prostě potřebujeme
možnost
v bezpečí
se podívat na svoje vlastní emoce
a nic jiného, než umění tohle ne dokáže
ale my pořád máme pocit, že tak to
není, že prostě to umění se na seby
může vidět, já mám prostě pocit,
že my si od sebe odsekáváme emoce

a umění řeším jen ve chvíli, když se nam hodí
no teď si to narazil in argument,
který zaznívá v těch debatách
které se týkají statusu umělce
a to je argument, že umění
si na sebe musí vidělat
a že zněnou zákoná by se mohli
dostat do výhodnější pozice třeba ti umělci
o jejich správci není nutně zájem
a bez podpory je by nepřežili
je tohle argumentace
férova?
Já to nechci úplně odmávnout
já chápu ten argument
a úprně řečeno
myslím si, že na něj
strašně těžké odpovědět
já rozumím tomu, te představě
že by tomu hlo stát spoustupeně
já si nedovedu představit, že by
vadilo, že víc lidí v Českou
tvoří umění. Ta šance by se tím pádem
ale otevřela nám všem.
A stále tady mluvíme o tom, že statut umělce
to legislativní akce se dotýká
zrba 200 tisíc lidí.
Přesně tak, dotýká se 200 tisíc lidí
a myslím si, že ve skutečnosti
se tady nebavíme o nějaké horentní část
před nedávném se řešilo, kolik si
vylobovali vynáři.
Umělci by za stejnou částku
zazaly pro seby vytvořit daleko
kreativnější prostředí. A jak říkám,
pokud ta definice umělce bude volná,
tak to přece znamená, že se to můžeme
účastnit tím pádem všichni. Požíná,
že se tím pádem otevřou dveře
dvořit pro
spoustu lidí, kteří by si to jinak nepřipustili
nebo si řekli já přece žádný umělec
nejsem na uměleckou školu
nepudu, nedám si měsíc volná na to,
abych dodělal svůj skvělíc cify

Román.

Otevřeme, tak my to otevřeme pro celou Českou republiku, v podstatě.

Jako by se tu istřetává
komerční zisková kultura
s tou neziskovou, s tou sociální,
která možná plní roli
kdo pojmenovává ta traumatická místa
ve společnosti, jak říkáš.

A no, a ještě důležité zmínit to,
že tady je podobně strašné
nedorozumění, dvou nějaká slepá
skverná v té společnosti, protože
myslíme, že ty
strašně úspěšné projekty,
společné filmy, přeskute, komedie
a nejlepší, největší festivaly,
že ty dotace nemají. Je to
přesně naopak, spoustu věcí,
které my považujeme za ty super úspěšné,
super skvělé, komerční projekty
potřebují

na začátku obrovské dotace.

Pak teprve se můžou rozít.

To je problemě největší omil,
který ta společnost má.

My jsme zmínili, že v zahraničí
ta pravidla o statusu profesionála
kulturé fungují leta.

Můžeme jmenovat nějaký příklad
dobré praxe? Už jsem zmínilval
německo, který má ten speciální
sociální font pro umělce, prostě
v případě výpadku příjmů. To si myslím,
že něco podobného, kdyby se dalo implementovat
u nás, tak by se samozřejmě bylo báječné.

A pak mám pocit, spíš,

že nejde nutně jenom o ty úplně
perfektní nápady,

ale spíš o to, jak moc třeba
některé ty země, jak to zvládli.

Protože třeba Španilsko i jednostě
Česká republika taky do nedávná
status umělce neměla.

Ale udělala si mezi denzortní skupinu
měli asi 90 mítingů
a vzniklo z toho asi 60
opatření. Udělali si takový jídelní ček
nebo shopping list toho, co chtějí
a postupně si přesně říkali, jo, tohle
jsme zvlády, tohle jsme zvlády, tohle jsme udělali
a ty umělci majíte tě lepší podmínky.
Tam jde o věci typu
penziního zabezpečení, který se dá
o lepší pracovní podmínky
nějak legislativně zakotvené.
I třeba o to, aby tady byla nějaká
dozurující organizace, nějaká
skupina, která dokáže
reprezentovat zájmy veškerých
těch menších uměleckých oborů
a přesně najít ty neuralgické
body, které prostě jsou pro všechny
ty skupiny společné, pro kulturní publicisty
i ty technické obody, i výtvarníky
a tak dal. A důležitá věci,
že když se to povede, to ještě důležité
říct, když se to povede, tak Českoma
potenciálně další
způsob, jak vydělávat peníze,
když teda budu pragmatické.
Dobře se to ukázalo i třeba na těch
filmových pobídkách, které minister Martin
pak se řešil. Loni ukázalo
se, že filmaři jsem zase chtějí jezdit,
točil se tady největší blockbuster
Netflix u Linského roku, a zjistělo
se, že v tom HDP
filmový průmysl točí vlastně spoustu peněz.
Kdyby jsme tohle udělali s zbytkem umění
Českého, tak se samozřejmě
stane něco velmi podobného. Nebudou tady vznikat
jenom alternativní děla, na které nikdo
nechodí, nevznikne tady spoustu
věcí, které se budou posílat
do Evropy od Českého sklá, až
po české počítačové hry, což už se děje.
Dobře, můžete trdit, že to

není jenom kultura, že to je kulturně
krátivní odvětví, ale stejně, to jsou
všechno věci, které jsou samozřejmě s uměním a
velmi těsně zpěté
a peníze vydělávají.

Jo naši, kdyby mělo být jasné
jak, který České ministerstvo
kultury se statutem
umělce naloží.

V legislativním plánu vlády
mám pocit, že se to má řešit
na konci letočního roku.

A kdyby se to nestalo, protože jsme
změňovali už několikrát, že je to nevázáno
na ten národní plán obnovy?

Kdyby se to nestalo, tak myslím, že máme docela průžvych, protože
v České unii je, že to připravíme
a že na to budeme potřebat asi 6 miliard.

A
kdyby se to nestalo, no tak těch 6 miliard
od Evropské unii nedostaneme.

A nebo, pokud by se to stalo, kdyby jsme ten status
umělce nějakým způsobem schválili,
ale byla by to třeba velmi hůbená verze,
byla by to třeba jenom ten register
a definice umělce, tak nám Evropská
komise může říct, tohle se nám ne líbí,
to není dobře splněný úkol
a nedáme vám tolik peněz.

Mám bavit o to myslí,
teda jsme našťvaný na umělce, protože
je to podle nás líná chátra
a nebo jestli jsme našťvaní
na vládu, protože něco slíbyla,
řekla, že něco splní a pak to
splněla tak špatně, až jsme přišli o spou stupeně.
Jeho nájsbořil kulturný redaktor
se z nám sprav. Děkujeme.

Díky.

A to je z pátečního vydání
podkástu 559 vše.

Děkujeme,

že jste si na nás našli čas.

Vradte se za námi i o výkendu.

Všechny naše epizody
najdete na seznam správách
ve všechny podkástových aplikacích
i na platformě podkásty CZ.
Pokud nám chcete něco napsat
nebo se podělit o svůj námět,
naše adresa je za minuto 6
zavináč soz.caz
Oslovit nás můžete iskr
sociální síti Instagram a Twitter.
To byla lenka Kaprahova.
Těším se v pondělí.